

SZABÓ-KISS BEÁTA

# Mese a kis báránykáról



Volt egyszer egy kisbárány, aki egy gyönyörű, zöldellő réten lakott a nyájával. A bárányka biztonságban érezte magát, jó pásztor volt, aki vigyázott rá. Naphosszat hallgatta a pásztor beszédét, aki mindennap megerősítette, milyen erős ez a nyáj együtt, és bármi rossz történik, nem hagyják el egymást.

**T**örtént egy szép napon, hogy a kisbárány meglátott egy különleges virágot. Megmutatta társainak az illatozó növényt, de a többi bárányt nem érdekelte.

– Ki hallott már ilyet, hogy egy bárány virágokat szagolgat? A virágokat meg kell enni – gúnyolódtak, és az egyik le is harapta a levelét.

A kisbárány összetörten üldögélt, és nem értette, mások miért nem látják meg a virágban rejlő szépséget.

Telt-múlt az idő, és egy séta alkalmával a bárányka egy ösvényre lett figyelmes. Az út szélén szebbnél szebb virágok pompáztak, és nem tudta miért, de legbelül, egészen a szíve mélyén érezte, hogy arra kell mennie. A pásztor észrevette, mire készül, és figyelmeztette:

– Az az út tiltott! Ne menj arra, mert a seb, amelyet szerzel, sosem múlik el!

A kisbárány azonban mit sem törődött a veszéllyel. Az érzés, amely hajtotta, mindennél erősebb volt, mindent felülírt. Amíg a többiek nem figyeltek, elbújt egy bokorban, majd visszalopódzott a titokzatos útra. Egyik virágot nézegette a másik után, és ahogy haladt egyre beljebb, a növények sűrűsödnek, míg nem egy kertbe ért. Ki tudja, mitől nőtt ide az erdő közepére ez a fenséges növényzet, de a kisbárány szájatva nézte a színes rózsákat, orchideákat és jezsámenbokrokat, melyeknek illatától szinte kábultan elterült a földön. Úgy érezte, itt a Paradicsom, Isten létének bizonyítéka. Tudta, hogy most már bármi történik az életében, többé nem feledheti ezt a kertet, és boldog volt, hogy láthatta. Abban is biztos volt, hogy az igazi otthonát itt találta meg, és élete végéig vissza kell majd ide térnie. Sokáig nézelődött, majd álomra hajtotta a fejét. Az éjszakát itt töltötte.





Másnap elindult hazafelé. Kapkodva szedte a lábait, tudta, hogy a pásztor már aggódik érte. Mikor már majdnem megérkezett, valami rosszat sejtett. Érezte, hogy figyelik. Sejtette, hogy egy farkas van a nyomában, aki már várja a megfelelő pillanatot, hogy elkapja. Nem sokáig gondolkodott, futásnak eredt, és szaladt, ahogy csak bírt, közben pedig hangosan sírt. A farkas már a bokáját harapta. A pásztor meghallotta a sírást, és többször a levegőbe lőtt a puskájával. A lövés hangjától a veszedelmes állat megrettent, és nyüszítve elszaladt. A kisbárány lihegve, kimerülten ért a többiekhez.

Azt gondolta, várták, aggódtak érte, és elmesélheti, miféle csodákat látott. Ehelyett szemrehányó tekintetekkel találkozott, a pásztor pedig saját igazának biztos tudatában felfuvalkodott, és oda sem ment hozzá, hogy üdvözölje. A bárányokat nem érdekelte, miért kóborolt el a kisbárány. Csak azt tudták, hogy letért a helyes útról, és ezért bünhődnie kell. Egymás után rúgták, harapták, ahol csak érték, és a pásztor semmit sem szólt, némán végignézte, amíg a báránykát véresre verik.

A kisbáránynak sikerült elmenekülnie a dühös csöcselék elől. Sántikálva lépkedett, azt sem tudta, hová tart, mi lesz vele. Éhes volt, fáradt, és nagyon szomorú, mert tudta, hogy többé egyik nyáj sem tudja befogadni. Az éjszakát egy bokorban töltötte összekuporodva, és keservesen sírt.

Másnap összeszedte minden erejét, és továbbment. Egy kopár tisztásra ért, ahol a fű már régen kiégett a naptól, és egy ismeretlen nyáját pillantott meg. A pásztor azonnal elé sietett, és tüstént ellátta a sebeit. Amikor végeztek, megszólította a báránykát:

– Mi történt veled? Miért vagy olyan szomorú?

A kisbárány sírva fakadt, és kiöntötte a szívét. A pásztor figyelmesen végighallgatta, majd így szólt:

– Nem tudhatom, mi vezetett arra, hogy letérj a helyes útról, Isten-e, vagy ördög, de ez most már nem is lényeges, mert megtörtént. Annyit viszont tudok, hogy olyan csodában volt részed, amit eddig még nem tapasztaltál. Az a szépség, amit láttál, Isten szépsége, és ha a helyes úton találtál volna rá, áldottá tette volna az életedet, úgy, ahogyan Isten megálmodta. Ennek így kellene lennie. Te viszont letértél a többiektől, fájdalmat okozva ezzel a szívükben. Tudom, hogy botorság lenne azt mondanom, felejts el mindent, amit ott láttál, mert ez lehetetlen, a részeddé vált, és soha többé nem tudod elfeledni. Most már többé nem élhetsz úgy, mint eddig. Emberileg nem tudok jó megoldást találni, de ha Isten elé viszed az ügyedet, válaszolni fog neked, és talál megoldást még a lehetetlennek tűnő helyzetekben is.

A bárányka imádkozott napokon keresztül, gondolkodott, sétálgatott. Majd egyszer csak úgy érezte, mennie kell. Ismét elsétált a kertbe, és újra magával ragadta ez a túlvilági gyönyörűség, megint beigazolódott számára, hogy most már itt van az otthona. Élete végéig veszélyes utakon kell majd járnia, amíg ide eljut, nem lehet olyan kényelmes élete, mint a társainak. Viszont mindent kárpótól a szépség, amitől olyan erőt érez magában, amiből másoknak is adhat.

A kisbárány gondolt egyet, és letépett néhány hajtást. Gondosan becsomagolta őket, és elvitte a pásztornak, aki korábban olyan kedvesen meghallgatta. A pásztor elültette a virágokat, amelyek csodálatos módon a terméketlen talajon is kihajtottak. A bárányka pedig minden alkalommal hozott néhány virágot, mígnem a tisztáson olyan különleges kert született, amelyhez foghatót aligha láttak a környéken élők.

Így sarjad élet ott, ahol azt gondoljuk, hogy már csak halál maradt, virágba borul a rét, amely addig kiégett pusztá volt.

ISTENNEK HÁLA!



BALOGH JÓZSEF

## Vakáció

*Nyakunkon a nyár már,  
nyomában a játék,  
mezőt, hegyet járni  
eltökélt a szándék.*

*A csavargó szélben  
táncoljon a labda,  
és a játékot mi  
nem is hagyjuk abba!*

*Mert élet a játék,  
bár minden nap véges,  
legyen az ép testben  
lelkünk naptól fényes!*

